

Sygn. akt I C 73/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Lisowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 czerwca 2024 roku

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko M. M. (1)

o zapłatę

o r z e k a:

I. Zasądza od pozwanej M. M. (1) na rzecz powoda A. L. kwotę 4 689,87 zł (cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych 87/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 08.02.2023r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od powoda A. L. na rzecz pozwanej M. M. (1) kwotę 5 571,88 zł (pięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt jeden złotych 88/100) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Nakazuje zwrócić powodowi A. L. kwotę 451,02 zł (czteryście pięćdziesiąt jeden złotych 02/100) tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki zapisanej pod poz. (...) sum depozytowych Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piszcu.

UZASADNIENIE

A. L. wytoczył powództwo przeciwko M. M. (1) o zapłatę kwoty 69 000 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 14 000 złotych od dnia 31 maja 2021 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 55 000 złotych od dnia 7 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,

Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 24 kwietnia 2020 roku strony zawarły umowę pożyczki, na podstawie której powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 65 000 złotych. Pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę do 31 grudnia 2020 roku. Wobec bezskutecznego upływu terminu spłaty, strony zawarły aneks do umowy. Ustaliły, że pożyczka zostanie spłacona do 31 maja 2021 roku z odsetkami za opóźnienie w spłacie w wysokości 4 000 złotych. Również ten termin upłynął bezskutecznie. Pozwana wielokrotnie zapewniała powoda o woli spłaty pożyczki, dzwoniła do niego, wysyłała telefoniczne wiadomości tekstowe, jednak do rozliczenia nie doszło. W dniu 5 grudnia 2022 roku strony spotkały się w domu powoda, bowiem pozwana twierdziła, że na poczet spłaty pożyczki

chce przekazać kwotę 55 000 złotych. Do rozliczenia jednak nie doszło. Następnego dnia, 6 grudnia 2022 roku, spotkały się w mieszkaniu matki pozwanej – byłej partnerki powoda – jednak do uregulowania zadłużenia również nie doszło. Pozwana przywiozła ze sobą deklarowaną do spłaty kwotę 55 000 złotych i zaczęła nagrywać spotkanie, co w ocenie powoda miało na celu stworzenie pozorów uregulowania pożyczki, natomiast w rzeczywistości nie przekazała powodowi tych pieniędzy i zniszczyła pokwitowanie, które powód chciał wystawić. Tego samego dnia pozwana wysłała jeszcze do powoda wezwanie do odbioru gotówki w kwocie 55 000 złotych twierdząc, że rzekomo powód nie chciał tej gotówki odebrać, podczas gdy to pozwana nie miała woli przekazania tych pieniędzy powodowi. Nie mniej wspomniane pismo z dnia 6 grudnia 2022 roku (wezwanie do odbioru gotówki) potwierdza, że w dniu 6 grudnia 2022 roku między stronami nie doszło do rozliczenia. W odpowiedzi powód skierował do pozwanej pismo, w którym działania pozwanej ocenił jako nieuczciwe, a twierdzenia pozwanej, że powód przyjął kwotę 55 000 złotych i podpisał pokwitowanie, za nieprawdziwe. Pismo te nie zostało przez pozwaną odebrane, dlatego powód o zaistniałej sytuacji poinformował męża pozwanej.

Powód wskazał, że w dniu 25 stycznia 2023 roku za pośrednictwem swojego pełnomocnika wezwał pozwaną do zapłaty. W dniu 6 lutego 2023 roku na wskazanych w ww. wezwaniu rachunek bankowy powód otrzymał od pozwanej przelew na kwotę 7 406,99 złotych. W tytule przelewu wskazano, iż są to odsetki za opóźnienie za okres od 31 maja 2021 roku do 6 grudnia 2022 roku z tytułu umowy z dnia 24 kwietnia 2020 roku. Przy czym do spłaty kwoty 55 000 złotych nie doszło. Ponadto, ww. kwota odsetek została wyliczona od należności 55 000 złotych, podczas gdy na podstawie przedmiotowej umowy pożyczki powód pożyczył pozwanej kwotę 65 000 złotych, co pozwana potwierdziła będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez KPP w E. pod nr (...).

Pozwana M. M. (1) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana konsekwentnie twierdziła, że spłaciła przedmiotową pożyczkę w całości. Podkreśliła, że pożyczka opiewała nie na kwotę 65 000 złotych, lecz na kwotę 55 000 złotych, którą spłaciła w dniu 6 grudnia 2022 roku, natomiast w dniu 6 lutego 2023 roku spłaciła należne powodowi odsetki za opóźnienie w spłacie. Podała, że w dniu 6 grudnia 2022 roku strony spotkały się w mieszkaniu matki pozwanej. Powód odmówił wówczas przyjęcia kwoty 55 000 złotych i opuścił mieszkanie. W związku z tym, pozwana w tym samym dniu sporządziła i wysłała do powoda pisemne wezwanie do odbioru kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 55 000 złotych. Tego samego dnia, ale już po wysłaniu przez pozwaną ww. wezwania do odbioru gotówki, powód ponownie przyszedł do mieszkania matki pozwanej i oznajmił, że weźmie te pieniądze. Pozwana w obecności swojej matki wręczyła powodowi kwotę 55 000 złotych, następnie strony wspólnie sporządziły i podpisały pokwitowanie. Pozwana zrobiła również zdjęcie z tego spotkania.

Pozwana zaprzeczyła, jakoby z tytułu przedłużenia terminu spłaty pożyczki do dnia 31 maja 2021 roku obowiązana była zapłacić na rzecz powoda kwotę 4 000 złotych tytułem odsetek. Podniosła, że okoliczność ta stoi w oczywistej sprzeczności z ustalonym przez strony przedłużeniem terminu spłaty pożyczki, natomiast w związku z brakiem spłaty pożyczki powyższym terminie odsetki powinny być naliczane od dnia 1 maja 2021 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 kwietnia 2020 roku pomiędzy A. L., a M. M. (1) zawarta została umowa pożyczki, zgodnie z którą A. L. udzielił M. M. (1) pożyczki w kwocie 65 000 złotych. M. M. (1) zobowiązała się spłacić pożyczkę gotówką do rąk pożyczkodawcy w terminie do 31 grudnia 2020 roku z odsetkami liczonymi od dnia zawarcia umowy do dnia zapłaty.

Zgodnie ze sporządzonym przez strony aneksem do ww. umowy pożyczki, termin spłaty pożyczki został przez strony przedłużony do dnia 31 maja 2021 roku „z naliczeniem odsetek ustawowych w wysokości 4 000 złotych”.

(dowód: umowa pożyczki k. 9-9v; protokół przesłuchania świadka M. M. (1) w sprawie (...) k. 119-120 oraz świadka A. L. k. 125-126; protokół rozprawy głównej w sprawie karnej II K 46/23 – zeznania świadka A. L. k. 346v-347)

M. M. (1) nie spłaciła pożyczki w umówionym terminie.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 5 grudnia 2022 roku strony spotkały się w mieszkaniu A. L.. M. M. (1) przywiozła gotówkę w kwocie 55 000 złotych celem spłaty pożyczki. A. L. oznajmił, że pożyczka wynosiła 65 000 złotych i z odsetkami kwota do zapłaty wynosi 100 000 złotych. Między stronami doszło do słownej awantury. A. L. oznajmił M. M. (1), że nie przyjmie kwoty 55 000 złotych, bo jest to jałmużna. Świadkiem ww. spotkania była partnerka A. W. N..

(dowód: zeznania pozwanej M. M. (1) k. 195v-196; częściowo zeznania świadka W. N. k. 85v)

Następnego dnia, 6 grudnia 2022 roku, około godziny 12:00 A. L. przyszedł do mieszkania Z. U. – matki M. M. (1). Na miejsce przyjechała - zawiadomiona przez swoją siostrę - M. M. (1) z kwotą 55 000 złotych, jednak i tym razem A. L. oznajmił stanowczo, że nie przyjmie tej jałmużny i wyszedł z mieszkania. Przed godziną 14:00 wrócił zdenerwowany do swojego domu i położył się spać.

W związku z powyższym stanowiskiem A. L., M. M. (1) sporządziła w dniu 6 grudnia 2022 roku pismo, w treści którego wezwała A. L. do odbioru gotówki w kwocie 55 000 złotych w miejscu zamieszkania Z. U. lub do wskazania numeru rachunku bankowego, na którego kwota powyższa ma zostać przelana. Pismo powyższe M. M. (1) nadała w placówce pocztowej w dniu 6 grudnia 2022 roku o godzinie 15:38.

W godzinach wieczornych w dniu 6 grudnia 2022 roku A. L. ponownie przyszedł do mieszkania Z. U.. Obecnej w mieszkaniu M. U. – córce Z. U. i siostrze M. M. (1) – polecił zadzwonić po M. M. (1) i oznajmił, że chce odebrać gotówkę w kwocie 55 000 złotych. M. U. zawiadomiła telefonicznie siostrę o obecności i decyzji A. L.. M. M. (1) przyjechała do mieszkania swojej matki i w jej obecności wręczyła A. L. gotówkę w kwocie 55 000 złotych w związku z umową pożyczki z dnia 24 kwietnia 2020 roku. Na tą okoliczność A. L. w obecności Z. U. sporządził i podpisał pokwitowanie. Pokwitowanie te podpisały również M. M. (1) i Z. U..

(dowód: zeznania świadków W. N. k. 85v-86, Z. U. k. 86v-87, M. U. k. 87-88, R. M. k. 88-88v; zeznania pozwanej k. 196-196v; pismo z dnia 06.12.2022r. - wezwanie do odbioru gotówki k. 14 wraz z dowodem nadania i doręczenia k. 15-16v; pokwitowanie k. 83; fotografia k. 84; dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu grafologii K. G. k. 151-174v; opinia uzupełniająca biegłej k. 208-208v, 259-263, 284-286v)

Pismem z dnia 25 stycznia 2023 roku A. L., zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika, wezwał M. M. (1) do zapłaty kwoty 79 658,71 złotych, w tym kwoty 69 000 złotych tytułem należności głównej i kwoty 10 658,71 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, w terminie nie dłuższym niż do dnia 6 lutego 2023 roku.

W dniu 6 lutego 2023 roku M. M. (1) na wskazany w ww. piśmie rachunek bankowy przelała kwotę 7 406,99 złotych wskazując w tytule przelewu „odsetki za opóźnienie od dnia 31.05.2021r. do dnia 06.12.2022r. dot. umowy z dnia 24.04.2020r. z panem A. L.”.

(okoliczności bezsporne, dowód: pismo z 25.01.2023r. wraz z dowodem nadania k. 21-22; potwierdzenie przelewu k. 23)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

W sprawie bezspornie ustalono, że strony łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 24 kwietnia 2020 roku, której spłata (kapitał z odsetkami) miała nastąpić gotówką do rąk powoda w ostatecznym terminie do 31 maja 2021 roku. Sporna była wysokość udzielonej pożyczki oraz wysokość należnych powodowi odsetek umownych za okres korzystania przez pozwaną z kapitału pożyczki oraz odsetek za opóźnienie w spłacie pożyczki.

Z treści zawartej przez strony umowy pożyczki (k. 9) wprost wynika, że pozwanej udzielona została przez powoda pożyczka w kwocie 65 000 złotych. Umowę o takiej treści pozwana własnoręcznie podpisała. Powód, przesłuchany w charakterze strony w niniejszej sprawie (193-194v), jak również słuchany w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym (...) (k. 125v) i w toczącej się przed Sądem Okręgowym w Olsztynie sprawie karnej II K 46/23 (k. 346v-347), dokładnie opisał, jak doszło do zawarcia umowy na taką, a nie inną kwotę. Podał, że najpierw pożyczył pozwanej 55 000 złotych lecz jeszcze tego samego dnia pozwana ponownie przyszła do niego i poprosiła o dodatkowe 15 000 złotych, przy czym powód zgodził się tylko na 10 000 złotych. Strony podarły wówczas umowę pożyczki opiewającą na kwotę 55 000 złotych i spisały nową na kwotę 65 000 złotych. Należy podkreślić, że również pozwana będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym (...) (k. 119v) i w toczącej się przed Sądem Okręgowym w Olsztynie sprawie karnej II K 46/23 (uzasadnienie wyroku k. 341), zeznała, że w dniu 24 kwietnia 2020 roku pożyczyła od A. L. kwotę 65 000 złotych.

Z uwagi na powyższe Sąd ustalił, że na podstawie przedmiotowej umowy pożyczki zawartej w dniu 24 kwietnia 2020 roku powód udzielił pozwanej kwoty 65 000, a nie 55 000 złotych, i tym samym Sąd uznał zeznania pozwanej złożone w charakterze strony w toku niniejszej sprawy oraz zeznania świadków Z. U., M. U. i R. M. za niewiarygodne w zakresie, w jakim podali oni, że na podstawie przedmiotowej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 55 000 złotych.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że w dniu 6 grudnia 2021 roku pozwana zwróciła powodowi kwotę 55 000 złotych.

Z bardzo spójnych i wzajemnie się uzupełniających w tej kwestii, a przez to w ocenie Sądu wiarygodnych zeznań świadków W. N., Z. U., M. U. i R. M. oraz z zeznań pozwanej wynika, że w dniu 5 grudnia 2022 roku strony spotkały się w mieszkaniu powoda. Pozwana przywiozła gotówkę w kwocie 55 000 złotych na poczet spłaty przedmiotowej pożyczki. Powód odmówił przyjęcia tych pieniędzy oznajmiając, że jest to jałmużna bowiem z odsetkami należna jest mu kwota 100 000 złotych. Między stronami doszło wówczas do słownej awantury (por. zeznania pozwanej i zeznania świadka W. N.). Następnego dnia, 6 grudnia 2022 roku, około godziny 12:00 A. L. przyszedł do mieszkania Z. U. – matki pozwanej. Na miejsce przyjechała - zawiadomiona przez swoją siostrę - pozwana z kwotą 55 000 złotych, jednak i tym razem powód oznajmił stanowczo, że nie przyjmie tej jałmużny i wyszedł z mieszkania. Przed godziną 14:00 wrócił zdenerwowany do swojego domu i położył się spać (zeznania świadków W. N., Z. U., M. U. i zeznania pozwanej). Pozwana zeznała, że w związku z taką postawą powoda, po jego wyjściu z mieszkania sporządziła pismo, w treści którego wezwała powoda do odbioru gotówki w kwocie 55 000 złotych w miejscu zamieszkania Z. U. lub do wskazania numeru rachunku bankowego, na którego kwota powyższa ma zostać przelana (pismo k. 14). Pismo powyższe pozwana nadała w placówce pocztowej w dniu 6 grudnia 2022 roku o godzinie 15:38, co wprost wynika z załączonego do akt sprawy dowodu nadania i doręczenia (k. 15-16). Jeszcze tego samego dnia, tj. 6 grudnia 2022 roku, (por. zeznania świadka W. N.) powód ponownie przyszedł do mieszkania Z. U.. Obecnej w mieszkaniu M. U. – córce Z. U. i siostrze pozwanej – polecił zadzwonić po pozwaną i oznajmił, że weźmie tą gotówkę w kwocie 55 000 złotych i zjawi się jeszcze po 40 000 złotych. M. U. zawiadomiła telefonicznie siostrę o obecności i decyzji powoda. Pozwana przyjechała do mieszkania swojej matki i w jej obecności wręczyła powodowi gotówkę w kwocie 55 000 złotych w związku z umową pożyczki z dnia 24 kwietnia 2020 roku (zeznania świadków Z. U., M. U., R. M. i zeznania pozwanej).

Na okoliczność powyższego spotkania i spłaty kwoty 55 000 złotych pozwana – z racji braku zaufania do powoda i kierowanych przez niego pod jej adresem żądań zapłaty horrendalnych odsetek – sporządziła zdjęcie, które załączone jest do akt sprawy (k. 84).

Pozwana oraz świadkowie Z. U. i M. U. zeznali, że na potwierdzenie otrzymania kwoty 55 000 złotych powód w obecności Z. U. sporządził i podpisał pokwitowanie znajdujące się w aktach sprawy na karcie 83, które to pokwitowanie podpisały również pozwana i jej matka Z. U..

Powołana w sprawie biegła sądowa z zakresu badania autentyczności pisma ręcznego, K. G., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdziła, że treść załączonego do akt sprawy pokwitowania od daty w lewym górnym rogu do fragmentu „60, 12 22 r” nie zawiera cech ingerencji i w całości zostało sporządzone przez jedną osobę, tj. przez powoda

A. L., a widniejący pod tym pokwitowaniem na rozerwanym fragmencie kartki podpis został najprawdopodobniej sporządzony przez powoda. Biegła wskazała, że z uwagi na uszkodzenie kartki i częściowo nieczytelny zapis, wnioskowanie w stopniu kategoriowym nie jest możliwe (k. 151- 174v). W trzech opiniach uzupełniających biegła bardzo rzeczowo i stanowczo odniosła się do zarzutów pełnomocnika powoda. Wskazała, że widniejący na pokwitowaniu podpis jest skrócony, bo przedstawia tylko zapis nazwiska. Nie jest to podpis pełnoprzemyślny (imię, nazwisko / nazwisko, imię) ani parafa (nieczytelny znak graficzny), natomiast przeprowadzone przez biegłą badania cech identyfikacyjnych znaku początkowego słowa (...) i znaku początkowego z podpisu pod pokwitowaniem, wskazują, że nakreśliła je ta sama osoba (k. 208-208v, 259-263, 284-286v).

Sąd w pełni podziela opinię podstawową i opinie uzupełniające biegłej grafolog, bowiem spełniały one stawiane im wymogi, odzwierciedlały staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadały w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. W ocenie Sądu opinie biegłej K. G. sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Są rzetelne i logiczne.

Sam fakt, że opinia ta jest niekorzystna dla jeden ze stron, nie dyskwalifikuje jej i nie uzasadnia dopuszczenia dowodu z opinii nowego biegłego z zakresu tej specjalności, a już na pewno nie uprawnia strony do uporczywego wykonywania do biegłego połączeń telefonicznych, zastraszania biegłego i kierowania pod adresem biegłego gróźb celem wpłynięcia na zmianę przez biegłego stanowiska i treści opinii.

Dlatego też Sąd pominął wniosek dowodowy pełnomocnika powoda o powołanie nowego biegłego, uznając, iż zmierzalby on jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie.

Mając na uwadze dowody omówione wyżej, za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia powoda, że pozwana ostatecznie nie oddała mu kwoty 55 000 złotych i zniszczyła pokwitowanie, które powód chciał sporządzić.

Sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania byłoby uznanie, że pozwana po sporządzeniu i podpisaniu przez powoda pokwitowania, zabrała z powrotem pieniądze, a następnie na oczach powoda porwała te pokwitowanie. Gdyby pozwana faktycznie chciała oszukać powoda i po podpisaniu przez niego pokwitowania zabrałaby z powrotem przekazaną mu przed chwilą gotówkę, nie porwałaby przecież pokwitowania stanowiącego dowód przekazania kwoty 55 000 złotych. Tymczasem pozwana zeznała, że pokwitowanie porwała zupełnie przez przypadek, razem z innymi papierami, poza tym uważała temat przedmiotowej pożyczki za zamknięty i chciała o tym zapomnieć, na co nie pozwalał jednak powód, który uporczywie domagał się od niej zapłaty lichwiarskich odsetek.

Reasumując, Sąd uznał, że na podstawie umowy pożyczki z dnia 24 kwietnia 2020 roku powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 65 000 złotych oraz, że w dniu 6 grudnia 2022 roku pozwana spłaciła powodowi kwotę 55 000 złotych. Strony bezspornie podały również, że w dniu 7 lutego 2023 roku pozwana wpłaciła na rzecz powoda kwotę 7 406,99 złotych tytułem odsetek za opóźnienie. Potwierdza to załączone do akt sprawy potwierdzenie przelewu (k. 23).

Zgodnie z § 3 umowy pożyczki, pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę z odsetkami za okres korzystania z kapitału. Wysokość tych odsetek nie została jednak w umowie wskazana, zaś powód nie przedstawił na tą okoliczność żadnych dowodów, dlatego kwestię odsetek za korzystanie z kapitału pożyczki Sąd uznał za nieudowodnioną.

Niewątpliwie natomiast powodowi należne są odsetki za czas opóźnienia pozwanej w spłacie pożyczki (art. 481 § 1 k.c.). Stopa tych odsetek nie została oznaczona w umowie, dlatego powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.).

Zgodnie ze sporządzonym przez strony aneksem do ww. umowy pożyczki, termin spłaty pożyczki został przez strony przedłużony do dnia 31 maja 2021 roku „z naliczeniem odsetek ustawowych w wysokości 4 000 złotych”. Powód

słuchany w charakterze świadka w toczącej się przed Sądem Okręgowym w Olsztynie sprawie karnej II K 46/23 zeznał, że wspomniana w aneksie kwota 4 000 złotych stanowiła karę za niespłacenie pożyczki w pierwotnym terminie (k. 347). Zdaniem Sądu, okoliczność ta stoi w oczywistej sprzeczności z ustalonym przez strony przedłużeniem terminu spłaty pożyczki do dnia 31 maja 2021 roku. Pozwana pozostawała w zwłoce ze spełnieniem świadczenia od dnia 1 czerwca 2021 roku i dopiero od tej daty możliwe jest naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie.

Ponadto, w oparciu o treść podpisanego przez strony aneksu do umowy nie sposób ustalić, za jaki okres i według jakiej wysokości naliczone zostały przez powoda odsetki za opóźnienie w kwocie 4 000 złotych, co czyniło niemożliwym ustalenie przez Sąd, czy są to odsetki zgodne z przepisami prawa, a więc nie przekraczające maksymalnej wysokości odsetek za opóźnienie (art. 481 § 2¹ k.c.).

Skoro roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu 1 czerwca 2021 roku, a pozwana spłaciła kwotę 55 000 złotych w dniu 6 grudnia 2022 roku, powodowi należne byłyby:

- odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 65 000 złotych za okres od 01.06.2021r. do 06.12.2022r.,
- odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od pozostałej do spłaty kwoty 10 000 złotych za okres od 07.12.2022r. do 07.02.2023r. (data przelewu przez pozwaną kwoty 7 406,99 złotych),
- oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od pozostałej do spłaty kwoty od dnia 08.02.2023r. do dnia zapłaty.

Jednakże za okres liczony od dnia wymagalności roszczenia powód domagał się zasądzenia odsetek jedynie od kwoty 14 000, a nie 65 000 złotych (pkt I. ppkt 1a pozwu). Sąd nie mógł zatem wyjść ponad żądanie pozwu i za okres od 01.06.2021r. do 06.12.2022r. zasądził odsetki liczone od kwoty 14 000 złotych.

Odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 14 000 złotych za okres od 01.06.2021r. do 06.12.2022r. wynoszą 1 885,42 złotych. Natomiast odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od pozostałej do spłaty kwoty 10 000 złotych (65 000 zł – 55 000 zł) za okres od 07.12.2022r. do 07.02.2023r. wynoszą 211,44 złotych. Łącznie 2 096,86 złotych.

Biorąc pod uwagę kwotę pozostałą do spłaty przez pozwaną na rzecz powoda (10 000 zł), a także wskazaną wyżej kwotę należnych powodowi skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia 07.02.2023r. (1 885,42 zł + 211,44 zł = 2 096,86 zł) oraz kwotę wpłaconą przez pozwaną w dniu 7 lutego 2023 roku na wskazany przez pełnomocnika powoda rachunek bankowy (7 406,99 zł), na podstawie art. 720 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz zapisów umowy pożyczki z dnia 24 kwietnia 2020 roku Sąd orzekł, jak w punkcie I. wyroku i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 689,87 złotych (10 000 zł + 2 096,86 zł = 12 096,86 zł – 7 406,99 zł = 4 689,87 zł) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 8 lutego 2023 roku (tj. od dnia następnego po dniu dokonania przelewu na kwotę 7 406,99 zł) do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu, wobec jedynie częściowego uwzględnienia żądań pozwu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c., biorąc pod uwagę wygranie sprawy przez powoda w 6,8%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 9 415,98 złotych, na co składają się: kwota 3 450 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 548,98 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia powołanego w sprawie biegłego sądowego, kwota 5 400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Zatem 6,8% ze wskazanej kwoty wynosi 640,29 złotych. Natomiast koszty poniesione przez pozwaną wyniosły łącznie 6 665,42 złotych, na co składa się: kwota 5 400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 248,42 złotych tytułem kosztów przejazdu pełnomocnika na rozprawę i kwota 1 000 złotych zaliczki na poczet wynagrodzenia powołanego w sprawie biegłego sądowego. Pozwana wygrała sprawę w 93,2%, stąd należna jej kwota wynosi 6 212,17 złotych. Sąd dokonał kompensacji kosztów i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 5 571,88 złotych (6 212,17 zł – 640,29 zł).

Koszt wynagrodzenia powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu grafologii wyniósł łącznie 1 548,98 złotych i w całości pokryty został z wpłaconych przez strony zaliczek (1000 zł – pozwana, 548,98 zł – powód).

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił powodowi kwotę 451,02 złoty tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (1 000 zł – 548,09 zł).